

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. R.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Kužílkem, advokátem, se sídlem Blahoslavova 72/4, Přerov, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2015, č. j. MPSV-UM/10794/15/9S-OLK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 7. 6. 2017, č. j. 60 Ad 6/2016 - 66,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Pavlu Kužílkovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 146 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 7. 6. 2017, č. j. 60 Ad 6/2016 - 66 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2015, č. j. MPSV-UM/10794/15/9S-OLK (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** žalovaný změnil na základě odvolání žalobce rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci ze dne 27. 8. 2015, č. j. 64972/2015/PRP, kterým bylo rozhodnuto snížit žalobci doplatek na bydlení ode dne 1. 9. 2014 na 3 431 Kč měsíčně, a to tak, že doplatek na bydlení žalobce se od 1. 9. 2014 snižuje z částky 3 705 Kč měsíčně na částku 3 432 Kč měsíčně. Žalovaný popsal, že mu je majetková situace žalobce známa, jelikož ten pobírá příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení. Výše dávek, zejména doplatku na bydlení, je průběžně měněna, a to s ohledem na změnu počtu osob užívajících s žalobcem stejný pokoj. Popsal, že původně byl žalobci vyplácen doplatek na bydlení ve výši 3 900 Kč, avšak výše dávky byla nadhodnocena. Proto byla dávka snížena s účinností od března 2014 na částku 3 705 Kč měsíčně. Následně bylo rozhodnuto o dalším snížení dávky na částku 3 431 měsíčně od září 2014, a to s ohledem na provedení dalších šetření a dokazování. Žalovaný vysvětlil, že dávka mohla být vyplácena i takové osobě, která využívá jinou než nájemní formu bydlení, a to v případech hodných zvláštního zřetele, přičemž správní orgán prvního stupně zjistil, že tyto okolnosti byly u žalobce naplněny. V těchto případech se do odůvodněných nákladů na bydlení zohledňovala úhrada nákladů, maximálně však do výše normativních nákladů podle zákona o státní sociální podpoře. S ohledem na bydliště žalobce byly příslušné normativní náklady na bydlení pro jednu osobu stanoveny částkou 3 431,33 Kč měsíčně. Žalovaný provedl výpočet dávky doplatku na bydlení podle ustanovení § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi a dospěl k závěru, že žalobci po zaokrouhlení náležel doplatek na bydlení ve výši 3 432 Kč. Žalovaný vysvětlil, že nemohlo dojít k porušení ustanovení § 48 správního řádu, jelikož řízení ve věci změny výše doplatku na bydlení od září 2014 bylo zahájeno pouze jednou. Skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí o snížení doplatku bylo v odvolacím řízení opakovaně rušeno, na věc nemá vliv, jelikož účinky rozhodnutí v odvolacím řízení nastaly od předběžné vykonatelnosti rozhodnutí orgánu prvního stupně. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil z toho důvodu, že došlo k matematické chybě a protože v jeho výroku nebyla citována všechna relevantní ustanovení zákona.

[3] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí **žalobu** doručenou krajskému soudu dne 13. 1. 2016, v níž namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, přičemž žádal o ustanovení zástupce za účelem doplnění této žaloby. V doplnění žaloby ze dne 23. 3. 2016 žalobce uvedl, že žalovaný ve věci rozhodoval opakovaně, přičemž předchozí prvostupňová rozhodnutí Úřadu práce vždy zrušil, což dokládá, že je opakovaně krácen na svých právech. Rovněž dle odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se prvostupňový orgán dopustil řady pochybení. Správní orgány porušily základní zásady správního řízení, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož se nevypořádá s jeho odvolacími námitkami ohledně nutnosti zastavit předmětné řízení. Řízení bylo zatíženo zmatečností, neboť se jedná o druhé období snížení doplatku na bydlení, byla tak vedena řada řízení se stejným základem. Pokud žalovaný zruší a vrátí věc správnímu orgánu k novému řízení ve věci snížení doplatku na bydlení, je jeho povinností také rozhodnout o zastavení či přerušení všech následně zahájených řízeních ve věci snížení téže dávky pro

další či totožná období, o kterých nelze rozhodnout do doby vydání nového rozhodnutí v předchozím období. Jinak dochází k prolomení překážky litispendence a res iudicata. Z důvodu flagrantního porušení zákona je napadené rozhodnutí podle žalobce nicotné. Nesouhlasil rovněž s tím, že s ním žalovaný hrál procesní ping pong, když prvostupňové rozhodnutí opakovaně rušil, aniž by bylo vydáno konečné rozhodnutí.

[4] Krajský soud v odůvodnění **napadeného rozsudku** popsal průběh předmětného správního řízení o dávce doplatku na bydlení. Vysvětlil, že se žalobcem bylo v březnu zahájeno správní řízení o snížení doplatku na bydlení od března 2014, přičemž tři prvostupňová rozhodnutí v této věci byla postupně rušena rozhodnutími žalovaného. Následně bylo v září 2014 s žalobcem zahájeno další řízení o snížení doplatku na bydlení za období od září 2014, přičemž i v tomto řízení byla dvě prvostupňová rozhodnutí zrušena; poslední rozhodnutí žalovaného je nyní přezkoumáváno soudem v tomto řízení. Dále bylo se žalobcem zahájeno řízení o snížení doplatku na bydlení od února 2015, resp. následně od února 2016, resp. následně bylo zahájeno řízení o snížení této dávky od března 2016, přičemž doplatek na bydlení byl tentokráte zvýšen. Soud dospěl k závěru, že řada žalobní argumentace je zcela obecná a nekonkrétní, neboť žalobce pouze obecně uvádí, že postupem žalovaného byly porušeny základní zásady správního řízení, aniž by svůj názor na vadnost napadeného rozhodnutí blíže rozvedl. Soud přitom žádné pochybení žalovaného v tomto ohledu nezjistil. Opakované rušení prvostupňového rozhodnutí je sice jev, kterého by se správní orgány měly vyvarovat, avšak nelze na základě této skutečnosti dovozovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, zvláště když žalovaný svůj procesní postup v dané věci vysvětlil ve svém vyjádření k žalobě. Měl přitom za to, že žalovaný nemohl řízení zastavit, neboť pro tento postup nebyly v odvolacím řízení splněny podmínky. Krajský soud nezjistil, že by žalovaný zatížil řízení vadou litispendence, neboť další řízení vedené o doplatku na bydlení se týkala jiných období. Dále vysvětlil, že v důsledku vrácení věci správnímu orgánu I. stupně nedochází k zahájení nového řízení, nýbrž je pokračováno v řízení původním, tudíž bylo vedeno pouze jedno řízení o snížení předmětné dávky od září 2014. Předmětné řízení přitom nebylo závislé na výsledku předchozího řízení, neboť veškerá rozhodnutí dle zákona o pomoci v hmotné nouzi jsou vydávána s výhradou změny poměrů. Pro určení výše dávky v konkrétním období není rozhodující výše dávky v období předešlém. Ačkoli je tedy výrok rozhodnutí formulován jako snížení dávky z částky A na částku B, je určující právě výše částky B. Soud rovněž nezjistil, že by napadené rozhodnutí bylo nicotné, neboť nevykazuje vady, které zakládají podle judikatury Nejvyššího správního soudu nicotnost. Ohledně délky správního řízení vysvětlil, že ta nemůže sama o sobě založit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že jeho námitky byly obecné. Poukazoval přitom na obsah odvolání, v němž detailně popsal veškeré námitky, kterým bylo ve většině případů dáno za pravdu. Nebylo např. vysvětleno, proč je dávka zasílána jiné osobě než stěžovateli. Veškeré námitky jsou součástí

spisu a jsou zřetelně konkretizovány, přičemž byly odvolacímu orgánu doručeny, avšak ten se jimi stejně jako krajský soud nezabýval. Správní orgán prvního stupně se vytýkanými nezákonnostmi ani nezabýval. V dané věci došlo k porušení práva na spravedlivý proces a k zákazu libovůle správních a soudních orgánů. Trval na argumentaci, že vydání napadeného rozhodnutí bránila překážka litispendence a překážka věci rozsouzené. Nesouhlasil s tím, že následná rozhodnutí vycházela ze zrušeného rozhodnutí a že došlo ke snížení dávky dvakrát nezákonně snížené, přičemž vyjmenoval jednotlivá rozhodnutí vydaná v dané věci. Měl za to, že výše předmětné dávka byla v souladu se zákonem stanovena pouze za únor 2014 ve výši 3 900 Kč. Napadené rozhodnutí upravuje výši doplatku na bydlení od září 2014, avšak v této době mu byl doplatek vyplácen v jiné výši, stejně jako v době následující. Měl za to, že uvedený postup správních orgánů a krajského soudu vedl k porušení jeho legitimního očekávání, což odůvodňuje rovněž závěr, že napadené rozhodnutí je nicotné. Doplatek na bydlení mu tak byl fakticky vyplácen v nepravomocně snížené výši, čímž byl stěžovatel poškozen na svých právech. Nelze tudíž uvažovat o předběžné vykonatelnosti rozhodnutí, jelikož byla všechna následně zrušena. Měl za to, že je rovněž poškozován tím, že nikdo nepřihlíží k tomu, že žije na ubytovně a že na částku 3 900 Kč zněla příslušná smlouva o ubytování.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež je zastoupena advokátem, a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná.**

[9] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti vznesl rovněž námitky, které neuplatnil v řízení před krajským soudem, jehož rozsudek má být přezkoumán, ač tak učinit mohl, což není podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustné. Konkrétně se jedná o kasační námitky, že po zrušení rozhodnutí v odvolacím řízení nebyly do správního spisu zařazeny veškeré podklady, jakož i námitka, že nebylo provedeno místní šetření. Dále stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil námitku, že mu nebylo vysvětleno, proč je dávka vyplácena ubytovateli, a nikoliv jemu, ani námitku podjatosti, jejíž vypořádání v rozsudku krajského soudu postrádá. Důvodností těchto nepřípustných námitek se Nejvyšší správní soud v tomto kasačním řízení zabývat nemůže.

[10] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nezjistil, že by

napadený rozsudek trpěl vadami, které podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73; rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[11] Stěžovatel v tomto směru krajskému soudu vytýká, že označil jeho námitky za nekonkrétní, a proto je v rozsudku řádně nevypořádal. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze soudního spisu je zřejmé, že stěžovatel nejprve podal žalobu psanou ručně, z níž ovšem nebyly žalobní body příliš srozumitelné. V žalobě doplněné ustanoveným advokátem pak konkrétně namítal zejména vliv předchozích rozhodnutí z hlediska překážek litispendence a věci rozhodnuté, rovněž namítal porušení práva na spravedlivý proces, nicotnost napadeného správního rozhodnutí v důsledku neustále vydávaných nových rozhodnutí, jakož i délku řízení. Některé z těchto žalobních námitek byly podrobnější, jiné obecnější. Krajský soud se však, přestože žalobu označil za nepříliš konkrétní, fakticky v napadeném rozsudku vypořádal se všemi žalobními námitkami a posoudil jak průběh řízení, tak i zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Odůvodnění rozsudku krajského soudu je logické a dostatečné. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že napadený rozsudek je přezkoumatelný; stěžovatelovy námitky představují spíše nesouhlas s posouzením věci krajským soudem. Skutečnost, zda tyto závěry krajského soudu jsou správné, je pak otázkou naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nemůže tedy zakládat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[12] Pokud se stěžovatel ve vztahu k vymezení žalobních bodů v kasační stížnosti dovolával svých jednotlivých podání učiněných v průběhu správního řízení, je nutné uvést, že soudní řízení před správními soudy dle soudního řádu správního nepředstavuje „přímé a bezprostřední pokračování správního řízení“, přičemž soud je při přezkumu napadeného rozhodnutí zásadně vázán žalobními body dle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Není úkolem správních soudů, aby „dohledávaly“ argumentaci účastníka řízení a „domýšlely si“, proti čemu a z jakého důvodu brojí, jelikož soudní řízení před správními soudy je vázáno na zásadu dispoziční a projednací, tedy soudní řízení před správními soudy je zahájeno na návrh, v němž žalobce musí vymezit, proti čemu brojí, a je omezeno jeho důvody, kterými se soud zabývá a zásadně je až na výjimky nesmí překročit. Pokud tedy žalobce žalobní body neuvedl v žalobě, avšak spoléhal se na předchozí odvolání podaná ve správním řízení, nepostupoval správně, tudíž nelze krajskému soudu v tomto směru ničeho vytknout.

[13] Ve vztahu k naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a poukazu stěžovatele na řadu rozhodnutí správních orgánů ve věci dávky doplatku na bydlení je nutné uvést, že stěžovatel nemístně směšuje několik správních řízení do jednoho. Všechna stěžovatelem citovaná rozhodnutí se sice skutečně týkala dávky doplatku na bydlení, avšak bylo jimi opakovaně rozhodováno o jiných obdobích, v nichž měla být tato dávka stěžovateli vyplácena. Nelze přitom dovozovat, že „rozhodnutí z jednoho správního řízení vztahující se k jednomu období“ představovala překážku litispendence, resp. věc rozhodnutou, pro řízení vedená k jinému období. Předpokládá-li zákon (srov. ustanovení §

44 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů), že při změně skutečností pro nárok na dávku nebo na její výplatu se o nich znovu rozhoduje, nemůže nastat ani překážka litispendence, ani překážka věci rozhodnuté, je-li řízení vedeno a v něm rozhodováno o obdobích, jehož se předchozí či souběžně vedená řízení netýkají. Podle § 48 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, je překážkou dalšího řízení (litispendence) již zahájené řízení o téže věci a z téhož důvodu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2012, č. j. 4 Ads 165/2011 - 151). Překážka věci rozhodnuté (res iudicata) podle § 48 odst. 2 správního řádu vychází z pravidla, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost je možné z téhož důvodu a téže osobě pouze jednou. Jestliže se o dávce rozhoduje od toho kterého konkrétního měsíce, je třeba totožnost řízení a rozhodnutí vnímat v těchto měsících a obdobích na ně navazujících až do doby dalšího rozhodnutí. Krajský soud tedy otázku existence překážek litispendence či rei iudicatae posoudil správně.

[14] Dochází-li častěji ke změně rozhodných skutečností, nelze vyloučit souběžně běžící řízení o dávkách za různá období. V daném případě bylo rozhodováno o dávce na období od září 2014. Stěžovatel konstatuje celkem osm rozhodnutí o své dávce doplatku na bydlení za období dvou let. Je zřejmé, že komplikace způsobené rušením některých rozhodnutí v odvolacím řízení vedly k nepřehlednosti těchto řízení a že jde o jev nežádoucí. Uvedené se ovšem nijak neprojevilo na zákonnosti nyní přezkoumávaného rozhodnutí. Nyní posuzované rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí bylo vyvoláno změnou v počtu osob, s nimiž stěžovatel užíval pokoj na ubytovně. Stěžovatel se přitom domnívá, že mu měl být zachován nárok ve výši přiznané v únoru roku 2014 pro nedostatek právní moci rozhodnutí o nárocích za předchozí období. Ta však na výpočet nároku nemají žádný vliv. Z uvedeného důvodu nelze stěžovateli přisvědčit v jeho názoru na legitimní očekávání spočívající v zachování dávky v určité výši bez ohledu na změnu zákonného způsobu výpočtu dávky či na změny skutečností rozhodných pro výši dávky. Poukaz stěžovatele na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2822/07 je tedy zcela nepřípadný. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že jednotlivá správní rozhodnutí (vyjma těch, která byla vydávána v rámci jednoho a téhož řízení o konkrétní změně od určitého měsíce) na sebe nenavazují a jedno není podkladem pro další, vyjma uvedení měněné částky, čímž je bráněno tomu, aby se příjemci dávky nedovolávali dávky podle původního rozhodnutí a podle nového rozhodnutí, tj. aby nepožadovali dávky podle „obou rozhodnutí“. Správní rozhodnutí vydané při změně skutečností rozhodných pro výpočet předmětné dávky proto také nemůže být nicotné; rovněž zde lze přisvědčit argumentaci krajského soudu, který opírá vysvětlení podmínek nicotnosti rozhodnutí obsažených v § 77 správního řádu o judikaturu správních soudů (viz str. 7 napadeného rozsudku). Stěžovatel v tomto směru netvrdí nic relevantního, neboť setrvává na stanovisku, že napadené rozhodnutí z důvodu opakovaného rušení prvostupňového rozhodnutí a vedení dalších správních řízení je zatíženo vadou litispendence, resp. věci rozhodnuté, to však s ohledem na výše uvedené není pravdou. I kdyby však předmětné řízení hypoteticky bylo takovou vadou zatíženo, nejednalo by se o vadu, která by zakládala nicotnost správního rozhodnutí.

[15] Úřad práce a žalovaný ve svých rozhodnutích uvedly konkrétní výpočet dávky včetně podkladů, které pro něj použily, a krajský soud tento výpočet akceptoval jako

zákonný. Stěžovatel přitom ani netvrdí, že by zákonné podmínky pro daný výpočet nebyly zjištěny správně, že by výpočet byl v rozporu s některým ustanovením zákona či že by důvod změny spočívající ve změně počtu společně ubytovaných (nikoliv však společně posuzovaných) osob neodpovídal skutečnosti. Stěžovatel sice namítá, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, ovšem nekonkretizuje porušení procesních pravidel. Namítá-li stěžovatel, že byl poškozen tím, že jeho bydlení na ubytovně bylo posouzeno jako bydlení v bytě, je zjevné, že nepochopil, že právě to mu bylo ku prospěchu. Na dávku doplatku na bydlení má totiž podle § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi nárok vlastník či uživatel bytu za tam stanovených podmínek. Vlastník či uživatel jiného prostoru může tuto dávku získat jen z důvodů hodných zvláštního zřetele, přičemž, mimo splnění dalších podmínek, je třeba určení, že taková osoba se považuje za osobu užívající byt. Stěžovatelovy výhrady tedy spočívají v nepochopení podmínek nároku a samostatnosti vydávaných rozhodnutí. Neobstojí proto ani stěžovatelovy obecné výhrady nedodržení pravidel dobré správy, porušení obecných právních principů, Ústavy, Listiny základních práv a svobod a Listiny základních práv Evropské unie, která se navíc na posuzovanou věc nevztahuje, neboť v ní právo EU uplatňováno nebylo.

[16] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak nelze nárok na náhradu nákladů řízení v případě věci týkající se pomoci v hmotné nouzi – srov. § 60 odst. 2 s. ř. s. – přiznat.

[18] Stěžovateli byl v řízení k jeho zastupování krajským soudem ustanoven advokát, jeho odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí stát. Tato odměna byla určena za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (doložená porada s klientem a sepsání kasační stížnosti), ve výši stanovené podle ustanovení § 9 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 7 bod 3. advokátního tarifu, tj. ve výši 2 000 Kč. Dále byla ustanovenému zástupci přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby stanovená podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 600 Kč. Jelikož ustanovený advokát doložil, že je plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů o částku této daně, tj. o 546 Kč. Celkem má tedy ustanovený zástupce stěžovatele právo na odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 3 146 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

6 Ads 238/2017

V Brně dne 14. února 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu